

Sygn. akt IV 1 Ka 354/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny - Odwoławczy, Sekcja ds. postępowań szczególnych i wykroczeń w składzie:

Przewodniczący: SSO Lidia Haj

Protokolant: sekretarz sądowy Karolina Gębala

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Krakowie - Joanny Kowalskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 grudnia 2013 roku sprawy

B. K.(K.)

oskarżonej o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, art. 193 kk

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora,

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie, Wydział II Karny z dnia 17 czerwca 2013 roku, sygn. akt II K 545/13/S

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że na mocy art. 73 § 2 kk oddaje także oskarżoną na okres próby pod dozór kuratora, w pozostałym zakresie przedmiotowy wyrok utrzymuje w mocy.

SSO Lidia Haj

Sygn. akt IV 1 Ka 354/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie Wydział IV Karny Odwoławczy Sekcja ds postępowań szczególnych i wykroczeń z dnia 16 grudnia 2013 r.

B. K. (K.) oskarżona została o to, że:

I. w dniu 4 grudnia 2012 roku w K., dokonała włamania do pomieszczenia portierni w kamienicy przy (...)poprzez wybicie szyby, a następnie kradzieży kluczy do pomieszczeń budynku, powodując straty w kwocie 2.700 złotych na szkodę Administracji Budynku przy (...), przy czym czynu tego dopuściła się w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie co najmniej roku kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazaną w warunkach z art. 64 § 1 kk, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk;

II. w dniu 14 lutego 2013 roku w K. wdarła się do domu H. L., tj. o przestępstwo z art. 193 kk.

Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie Wydział II Karny wyrokiem z dnia 17 czerwca 2013 roku w sprawie sygn. akt II K 545/13/S, sprostowanym prawomocnym postanowieniem z dnia 25 czerwca 2013 r., orzekł w tym przedmiocie jak następuje:

I. uznaje oskarżoną B. K. za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt I aktu oskarżenia stanowiącego występki z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i za to na mocy art. 279 § 1 kk wymierza jej karę 3 lat pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 kk wymierza oskarżonej karę grzywny w wymiarze 30 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

II. uznaje oskarżoną B. K. za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt II aktu oskarżenia stanowiącego występki z art. 193 kk i za to na mocy art. 193 kk wymierza jej karę 1 roku pozbawienia wolności;

III. na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w miejsce orzeczonych w pkt I i II wyroku kar pozbawienia wolności orzeka wobec oskarżonej karę łączną 3 lat pozbawienia wolności;

IV. na zasadzie art. 343 § 1 i 2 pkt 2 kpk warunkowo zawiesza oskarżonej wykonanie orzeczonej wobec niej kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 6 lat;

V. na mocy art. 72 § 2 kk zobowiązuje oskarżoną do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Administracji Budynku przy (...) w K. kwoty 2.700 złotych w terminie 5 lat od uprawomocnienia się wyroku;

VI. na zasadzie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 616 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżoną od obowiązku ponoszenia należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator, zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonej.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisu prawa materialnego, to jest art. 73 § 2 kk poprzez nieorzeczenie środka probacyjnego w postaci dozoru kuratora lub osoby godnej zaufania, stowarzyszenia, instytucji albo organizacji społecznej, do której działalności należy troska o wychowanie, zapobieganie demoralizacji lub pomoc skazanym, podczas gdy orzeczenie wyżej wskazanego środka było w niniejszej sprawie obligatoryjne z uwagi na zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo popełnione w warunkach art. 64 § 2 kk.

W związku z powyższym, apelujący wniósł o zmianę wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonej na zasadzie art. 73 § 2 kk dozoru kuratora lub osoby godnej zaufania, stowarzyszenia, instytucji albo organizacji społecznej, do której działalności należy troska o wychowanie, zapobieganie demoralizacji lub pomoc skazanym.

Na rozprawie odwoławczej prokurator ograniczył wniosek apelacji do żądania oddania oskarżonej tylko pod dozór kuratora.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje ;

Apelacja prokuratora w zakresie podniesionego w niej zarzutu obrazy art.73§2 kk okazała się uzasadniona.

W sytuacji kiedy zaskarżonym wyrokiem, oskarżona została skazana za występki z art.279§1 kk popełniony w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w art.64§2 kk, na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, w świetle art. 73§2 kk oddanie jej w okresie próby pod dozór kuratora było obligatoryjne.

Skoro sąd I instancji nie orzekł o oddaniu oskarżonej pod dozór kuratora, to niewątpliwie doszło do obrazy art.73§2 kk.

Należy zauważyć, że wyrok sądu I instancji wydany został po uwzględnieniu przez sąd wniosku o skazanie oskarżonej bez rozprawy, złożonego przez prokuratora w trybie art.335 kpk.

Jakkolwiek oskarżona i prokurator uzgodnili, że będzie orzeczony względem niej m.in. dozór kuratora i prokurator we wniosku o skazanie oskarżonej bez rozprawy, zawarł wniosek o orzeczenie dozoru kuratora, w istocie sąd a quo nie zawarł takiego orzeczenia w zaskarżonym wyroku.

Orzeczenie przez sąd I instancji wbrew treści wniosku prokuratora złożonego w trybie art.335 kpk, stanowi o mającej wpływ na treść orzeczenia obrazie art. 343§ 7 kpk .

Obraza tego właśnie przepisu powinna była być zarzucona w apelacji prokuratora, która dodatkowo w tej sytuacji powinna objąć zaskarżeniem całość wyroku i wnioski o orzeczenie kasatoryjne a nie reformatoryjne.

W niniejszej sprawie prokurator nieprawidłowo przy wskazanej sytuacji procesowej zawęził zakres zaskarżenia tylko do orzeczenia o karze i domagał się orzekania reformatoryjnego w zakresie części orzeczenia.

Mimo takiej sytuacji zaszyły podstawy do orzekania reformatoryjnego w zaskarżonym zakresie.

Oskarżona, jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego, wyraziła zgodę na orzeczenie wobec niej na podstawie art. 73 § 2 kk dozoru kuratora (k. 73, k. 145). W tym zakresie złożony został też przez prokuratora w akcie oskarżenia wniosek o oddanie oskarżonej w okresie próby pod dozór kuratora.

Dodatkowo oskarżona na rozprawie odwoławczej w dniu 16 grudnia 2013 r. podtrzymała swoją zgodę na orzeczenie wobec niej na podstawie art. 73 § 2 kk dozoru kuratora.

Powyższa sytuacja umożliwiła bez konieczności orzeczenia kasatoryjnego na zmianę wyroku w zakresie objętym skargą oskarżyciela poprzez orzeczenie na mocy art. 73 § 2 kk o oddaniu oskarżonej na okres próby pod dozór kuratora. W pozostałym zakresie natomiast przedmiotowy wyrok został utrzymany w mocy.

Dokonana przez Sąd Odwoławczy zmiana zaskarżonego wyroku nie narusza przy tym treści poczynionych pomiędzy prokuratorem a oskarżoną uzgodnień na podstawie art. 335 § 1 kpk.

Mając powyższe na względzie, Sąd Odwoławczy na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk dokonał zmiany zaskarżonego wyroku, wyrzekając dodatkowo w przedmiocie oddania oskarżonej na mocy art.73§2 kk w okresie próby pod dozór kuratora, a w pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.